

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 29 de maig del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Jaume TOR PORTA, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- El dia 17-2-2017, el Sr. S.C.V. formulava demanda pel procediment laboral contra la societat CONSTRUCCIONS A, SLU en reclamació d'indemnització per acomiadament fet en forma indeguda subsidiàriament per acomiadament injustificat i més subsidiàriament encara en reclamació de quantitat, sol·licitant es dictés Sentència condemnant a la societat defenent al pagament de la quantitat total de 2.218,60 euros nets per conceptes laborals deguts en mèrits del que s'exposa en el cos de l'escrit, més els interessos legals corresponents a partir de la data de la contesta a la demanda, a cotitzar a la CASS la

suma corresponent als conceptes laborals reclamats, al pagament de les despeses processals i extraprocessals causades inclosos els honoraris d'advocat i de procurador que serien avaluats i acreditats en tràmit d'execució de sentència.

II.- El 30-3-2017, la representació processal de CONSTRUCCIONS A, SLU, presentava escrit de contesta a través del qual s'oposava a les pretensions de l'actor tot i sol·licitant es dictés Sentència desestimant la demanda, imposant a la part adversa les costes judicials causades, incloent dins d'elles els honoraris d'advocat i de procurador.

III.- Una volta practicades les proves i evacuat el tràmit de conclusions, per Sentència de data 8-1-2018, l'Hble. Batlle decidia:

“Estimar íntegrament la demanda formulada en data 17 de febrer de 2017 pel Sr. S.C.V. contra la societat CONSTRUCCIONS A, SLU; Condemnar a la defenent a satisfer a la demandant la quantitat de 2.218,60 €, més interessos legals i costes judicials en els termes del cinquè i sisè fonament jurídic. Tanmateix haurà de declarar l'import brut corresponent prop de la CASS.”.

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la societat CONSTRUCCIONS A, SLU demanant es dictés Sentència disposant la seva revocació i que es dicti una nova Resolució desestimatòria de la demanda, amb imposició de les costes ocasionades a la part demandant.

La part recorreguda pel contrari interessa la desestimació del recurs interposat amb íntegre confirmació de la decisió recorreguda el tot amb imposició a la recurrent de les costes d'aquesta alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jaume TOR PORTA.

FONAMENTS DE DRET

I.- De les actuacions practicades resulten ser fets no discutits els següents. El dia 7-3-2016, el Sr. S.C.V. i la societat CONSTRUCCIONS A, SLU convenien d'un contracte de treball de durada determinada en mèrits del qual el primer desenvolupava la prestació pròpia d'un oficial picapedrer de primera. Aquest conveni es prorrogà en una primera ocasió el dia 24-8-2016, i a partir del dia 24-12-2016 la prestació de treball esdevenia a durada indeterminada. També resulta ser admès que el cap de setmana corresponent als dies 14 i 15 de gener del 2017 va caure una nevada considerable de tal manera que el 16 no es va poder treballar i el 17 l'empresari comunicà que en atenció a la impossibilitat de poder treballar en les obres, la prestació laboral a realitzar consistiria en la treta de neu de teulades i carrers del Pas de la Casa i Encamp. Disconforme amb aquesta decisió, el treballador trametia el dia 18 de gener una carta a l'empresari en que després de recordar els termes de la nova prestació laboral exigida per l'empresa exposava: *"(···) com ja li vaig comunicar verbalment, aquesta no és la prestació laboral per la qual vaig esser contractat, a més com ja sap no tinc la formació necessària per poder efectuar la tasca referida. Per aquest motiu li demano vulgui procedir a comunicar-me quin serà el meu pròxim lloc de treball en que pugui realitzar les tasques objecte del meu contracte de treball"*.

El dia 19-1-2017, el Sr. S.C.V. trametia al Sr. F. (encarregat de la mercantil demandada) un WhatsApp disposant: *"Hola Bueno días habías quedado de me llames para ver dónde iba a trabajar quando sepas algo comunica y un bon dia (sic)"*. No es discuteix entre les parts que pocs instants després (10'06 hores) el treballador va rebre una trucada telefònica del Sr. F. d'una durada de 3 minuts i l'endemà (20-1-2017) el Sr. S.C.V. envia un nou WhatsApp a l'encarregat de la societat en que s'exposa: *"Buenos dies me habias quedado de llamar para me dares la carta de despido estoy esperando el comunicado (sic)"*, responnent el Sr.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

F. “as 3h no despatxo. Porta as hores treballades de Desembre i gener. Para comprovar todo. Dew (sic)”.

Arribats a aquesta reunió l'empresari redactava un document que resultava ser signat pel treballador i ell mateix amb el següent contingut:

“El motiu de la present és comunicar-vos la meua decisió de rescindir el meu contracte i la relació laboral mantinguda des dia 7-3-2016 i fins a la data 20-1-2017, amb l'empresa Construccions A, SLU dirigida per vostè: NO VULL TREBALLAR EN LA NETEJA DE NEU A LES ACERES I TEULADES DE LES VILES ENCAMP I PAS DE LA CASA.

Per tal de formalitzar l'acomiadament voluntari l'hi faig entrega del present comunicat.

D'acord amb l'article 96 del Codi de Relacions Laborals, demano a l'empresa de mutu acord i per aquí escrit l'anul·lació del preavis establert per llei i així a partir de la data que indicada més endalt no tenim cap relació laboral activa (...)

I perquè així consti signem amb dues parts” (sic)

Pocs instants després (concretament a les 16'38 hores), el treballador trametia un darrer WhatsApp a l'encarregat indicant *“siento que me has engañado. La carta que me has hecho firmar no la he escrito yo, y lo que en ella se dice es totalment falso. En ningun momento yo he dimitido sinó que tú me has despedido vos telefonica” (sic).*

II.- La sentència recorreguda estima íntegrament la demanda en considerar que el desistiment no causal del treballador ha d'intervenir de manera lliure, reflexionada i inequívoca sense que per tant puguin existir ingerències de l'empresa, afegint que de la valoració global de la prova practicada es considerava acreditat que l'empresari havia acomiadat verbalment el treballador el dia 19-1-2017, de tal manera que aquest s'havia realitzat de manera indeguda i obria per al treballador, la via a la indemnització prevista en l'art. 98 del CRL.

III.- La representació processal de la societat CONSTRUCCIONS A, SLU s'alça contra aquesta decisió sostenint en primer lloc (conclusions quarta i cinquena) que la feina relativa a la treta de neu que havia estat proposada al treballador s'encabia en la prestació laboral pactada, afegint alhora que el mateix gaudia de la formació requerida i dels equips de protecció necessaris.

Al respecte d'aquest greuge, no es pot perdre de perspectiva que en el seu escrit rector el demandant sosté haver estat acomiadat verbalment i per tant de manera indeguda reclamant exclusivament la indemnització resultant de l'art. 98 del CRL. En canvi, la representació processal de la mercantil demandada avança que va ser el treballador qui desistia de manera voluntària del seu lloc de treball amb fonament a les disposicions de l'art. 95 del CRL, sense però mai haver-lo acomiadat. Aquesta és la sola controvèrsia que ha de ser resolta en el present procediment de tal manera que determinar si la tasca relativa a la treta de la neu integrava l'objecte material de la concreta prestació pactada entre les parts, resulta estèril. L'argument revocatori avançat per la part recurrent ha de ser per tant rebutjat.

IV.- En el segon motiu de recurs (conclusió sisena) es sosté que no era cert que el Sr. F. hagués volgut acomiadar el treballador, i que en realitat el que va passar el dia 20 de gener va ser que el treballador va comunicar que no desitjava continuar treballant per la demandada i que, en trobar-se a l'oficina i tenir accés a un ordinador, el propi treballador va demanar de preparar la carta de desistiment voluntari que s'incorporava.

Aquest aparell argumental no deixa de ser una reproducció literal de les al·legacions (cfr fet sisè de l'escrit de contesta a la demanda) ja resoltes i que van ser examinades curosament i rebutjades per l'Hble. Batlle. Aquesta reiteració seria suficient per ella mateixa per desestimar

aquest motiu del recurs.

Amb la finalitat però de ser més extensos si escau en la resposta al recurrent, hem de fer les següents precisions. En primer terme, la decisió que es conté en la carta de 20-1-2017 no resulta ser lògica amb els actes anteriors i posteriors de les parts litigants. En efecte, no es pot perdre de perspectiva que el dia 20 de gener al matí, el treballador trametia un missatge al Sr. F. tot posant-se a disposició seva per a recollir la carta d'acomiadament (foli 18). En resposta a aquesta comunicació, l'encarregat de la demandada lluny de negar l'acomiadament del treballador, responia convocant-lo per a les 3 de la tarda al despatx tot demanant-li de portar les hores treballades dels mesos de desembre i gener per a comprovació. En el decurs però d'aquesta reunió, resulta que l'empresari no remetia cap carta d'acomiadament, sinó que el treballador signava una carta en que desistia voluntàriament del seu lloc de treball, amb el benentès que posteriorment (a les 16'38 hores del mateix dia), el Sr. S.C.V. trametia un nou WhatsApp a l'encarregat de la defenent denunciant que havia estat víctima d'engany doncs mai havia desistit sinó que havia estat acomiadat, sense que el destinatari res indiqués al respecte. En un altre ordre d'idees, tampoc es pot perdre de perspectiva que la carta de desistiment, no va ser redactada pel treballador sinó que en realitat va ser el Sr. F., encarregat de la societat demandada qui la va redactar, limitant-se el treballador a signar-la fent-hi figurar la menció "rebut com acompte".

Les anteriors precisions no permeten concloure que el desistiment contingut en la carta de 20-1-2017 correspongui a una decisió pròpia i reflexionada del treballador. Pel contrari la mateixa resulta ser incongruent amb la posició mantinguda poc temps abans i després pel Sr. S.C.V., amb el benentès que en la redacció d'aquesta decisió es produeix una intervenció essencial de l'empresari que permet qüestionar-ne la seva espontaneïtat, especialment quan si el contracte de treball s'extingia per

decisió del treballador la societat defenent no havia de satisfer la preceptiva compensació econòmica.

En atenció a tot el que acaba de ser exposat, ha de considerar-se que el desistiment d'autes intervenia amb infracció a la doctrina d'aquesta sala segons la qual *"la resolució per mutu acord o el desistiment del treballador ha de resultar d'una voluntat lliure, reflexionada i inequívoca i correspondre a unes conveniències personals del treballador i no a una intervenció de l'empresa"* (TSJC-399/2016, TSJC-312/2016, TSJC-121/14, TSJC-221/12, TSJC-137/12 ...).

En conseqüència aquest motiu del recurs ha de ser rebutjat.

V.- Sosté també la representació processal de la part recurrent que la decisió d'instància valorava les manifestacions dels testimonis proposats de contrari malgrat la tatxa que havia efectuat. En aquest sentit indicava que es tractava d'amics del demandant que viciaven la prova per raó de la parcialitat que tenien en benefici d'una de les parts litigants. Referia alhora que cap d'ells havia resultat testimoni directe dels fets sinó que el que precisaven no deixava de ser una transcripció de les indicacions que el propi demandant havia efectuat.

La tatxa, actua com a mecanisme de garantia de l'objectivitat i credibilitat del testimoni a partir del moment en que permet a una part informar el Tribunal sobre determinades circumstàncies que podrien influir en la seva fidelitat. Això no impedeix que el resultat d'aquesta prova pugui ser presa en consideració pel Batlle si aquest adquireix, de conformitat a la regla de la sana crítica, el racional convenciment que el testimoni tatxat ha declarat conforme a la veritat (en aquest sentit vegi's les nostres Resolucions TSJC-58/02, TSJC-55/04 ...).

Pel que es refereix al fet que els indicats testimonis no haguessin

presenciat directament els fets sobre els quals se'ls preguntava hem de dir el que segueix. El testimoni de referència o testimoni d'oïdes ha suscitat històricament una enorme desconfiança fins i tot en texts antics (Partida III, Tit. XVI, Llei 28) doncs en definitiva la seva admissió suposa eludir la garantia de immediació de la prova impedit que el Batlle que ha de dictar Sentència es pugui fonamentar en les apreciacions personals del testimoni directe d'uns fets i de la percepció i captació directa d'elements que puguin ser rellevants en ordre a valorar-ne la seva credibilitat. Aquesta irregularitat es veu agreujada en aquells supòsits en que la font per al testimoni la constitueix la pròpia part litigant en el judici doncs en definitiva la informació traslladada al Tribunal sols pot ser parcial i interessada. Les testificals practicades pels Srs. R.B.P. i G.R.F. intervenen en aquesta situació doncs en definitiva totes les precisions que han pogut portar a coneixement de l'Hble. Sra. Batlle no són altre cosa que una reproducció del que el propi demandant, que és qui pretén beneficiar-se de la prova, els va poder traslladar.

Malgrat tot el que acaba de ser exposat, ha de constatar-se que la Sentència recorreguda no es recolza exclusivament en el resultat de l'esmentada prova testifical sinó que empra les indicacions dels testimonis com un argument de reforç de les conclusions que obtenia a través d'altres mitjans de prova (essencialment els missatges WhatsApp) valorats d'acord amb la sana crítica i sempre de conformitat amb la jurisprudència existent i que en el IV Fonament de dret ha resultat recordada. En aquest context, el recurs articulat per aquests motius ha de ser rebutjat.

VI.- En el darrer motiu de greuge que es planteja es denuncia que la Sentència d'instància incorria en una valoració inadequada dels mitjans de prova obrant en les actuacions doncs mentre que la versió del treballador, que havia resultat retinguda per la Sentència dictada no es trobava recolzada per cap mitja de prova, la versió de la seva

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

representada es recolzava en un document escrit i signat pel treballador. Afegia que la seva representada no tenia cap interès en acomiadar un treballador pel qual molt poc temps abans havia convertit un contracte a durada determinada a un a durada indeterminada.

Tampoc aquest greuge pot prosperar. En efecte, el que fa la Sentència d'instància és considerar que la carta de desistiment voluntari intervenia en unes condicions que permetien qüestionar que el mateix respongués a la real voluntat del treballador, aplicant a aquesta constatació la doctrina que aquest Tribunal ha pogut establir de manera reiterada al respecte de les modalitats en què el mateix ha d'intervenir per a ser vàlid.

Les encertades consideracions de la Sentència d'instància són totalment compartides per aquest Tribunal pels motius abans exposats, i porten a concloure en la irregularitat del desistiment, el que obre al treballador el dret a obtenir la indemnització prevista en l'art. 98 del CRL.

VII.- Per tot l'exposat, escaurà desestimar el recurs d'apel·lació, confirmant-se íntegrament la Sentència recorreguda.

Alhora, en mèrits de la regla del venciment objectiu, escau imposar a la part recurrent el pagament de les costes judicials ocasionades en aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs d'apel·lació formulat per la representació processal de la societat CONSTRUCCIONS A, SLU; confirmant íntegrament la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle del dia 8-1-2018; tot i imposant a la part recurrent el pagament de les costes judicials de segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.